

úterý 24. září

PROGRAM
A VSTUPENKY

festivalfinale.cz

37.

Film Festival Finále Plzeň

**Náš
REGION**

hlavní partner
festivalových
novin

Oblíbené postavy nemám

Foto: Jan Kantor

Na festival Finále přijela i známá česká filmová a divadelní herečka Lucie Žáčková, na plátně se zde objeví ve snímcích Amerikánka a Manželé Stodolovi. Jak vnímá filmové zobrazování kontroverzních postav? A co pro ni bylo náročné při natáčení

Filmy Amerikánka a Manželé Stodolovi jsou markantně rozdílné, stejně tak vaše postavy v nich. Vyhovuje vám v herecké profesi takhle tematická pestrost?

Určitě. Zrovna tyhle dva filmy jsem navíc točila víceméně najednou. Bloky natáčení do sebe zapadaly jako mozaika.

Manželé Stodolovi činy Stodo-

lových nahlíží právě přes vztah Dany a Jaroslava. Jak byste jejich vztah popsala?

Co se týká reálné Dany a Jaroslava, tak jejich vztah určitě popisovat nechci, protože to mi nepřísluší. Co se ale týká vztahu našich filmových postav, myslím, že je slepený, pomuchlaný... Smradlavý a lepkavý.

Jak jste se připravovala na ztvárnění takovéhle role?

Především v týmu s režisérem Petrem Hátle a kolegou Janem Hájkem. Pravidelně jsme se scházeli, řekla bych, docela dlouhou dobu, něco přes rok. Při přípravách jsme dávali čas všemu, co se v nás odehrávalo, dívali jsme se na věci z různých stran a také

jsme dávali prostor emocím, myšlenkovým pochodům, vlastním traumatům a pokřiveným vlastnostem. Bavili jsme se o životě, o vztazích. Do své přípravy pak ale počítám i třeba mojí terapii, na kterou jsem deset let docházela. Tahle role mi totiž umožnila podívat se na ty věci analyticky. Zaměřili jsme se vždy především na určitou situaci, na to, kde zrovna se Dana a Jaroslav v tom vztahu nacházejí a snažili jsme se najít jádro toho všeho. Jako když máte kaz v zubu. Vždycky jsme ke každé situaci přistupovali jako zubař, který hledá kazy v zubu, místo, kterého když se dotknete, tak to bolí.

Jak vám tedy při vaší přípravě

pomáhala zkušenost z vlastních terapií?

Ve způsobu přemýšlení nad věcmi, nad lidmi, nad sebou i nad druhými.

Vy sama k true crime příběhům moc kladný vztah nemáte. Co vás vedlo k tomu kývnout na roli Dany Stodolové?

Když jsem si četla scénář, v pojmemech jako „true crime“ jsem nad ním vůbec nepřemýšlela. Viděla jsem tam cestu lidí, kteří si něčím procházejí a to, že ty cesty vedou mimo „hlavní trať“. Byly na okliku, osamocené a izolované, pokřivené. To mě na tom lákalo. Protože jsem toho názoru, že každý z nás máme v životě různá období, kdy takhle nějak podivně bloudíme.

Jaká je vaše postava v Amerikánce?

Hraji maminku Amerikánky. Jmenuje se Olga a vzhledem k tomu, že Amerikánka skončila v děčáku, tak je jasné, že to nebyla maminka pečující a milující. Amerikánku hrají tři herečky - děvčátko, dívka a žena, a její maminka se tam s každou z nich setká, takže si tam projdu i nějakým stárnoucím procesem.

Před natáčením Amerikánky jste se s Pavlou Beretovou na své role připravovaly na workshopech Viktora Tauše společně s dětskými herci. Jak takové workshopy vypadaly? Bylo to kvůli navázání vztahu s těmi dětmi. Aby se vytvořilo

bezpečné prostředí, aby poté děti ve filmu nebyly jen karikaturou dětí, ale živými bytostmi, které mají svůj názor, které vědí, co cítí v tu danou chvíli, co si myslí a podobně. Aby byly připravené na to natáčení, aby věděly, jaký je jejich příběh a v jaké situaci se nacházejí. Nebylo to ale o tom, že bychom jim řekli „teď vás naučíme mluvit a chodit“. Bylo to spíš o tom umět se naladit a sladit, umět být společenství a parta, a zároveň individualita. V různých situacích, které jsme do workshopů přinášeli, z dětí vylézaly i osobní příběhy, stejně jako z nás. Myslím si, že právě osobní příběh je něco, co přibližuje jednoho člověka k druhému. Chtěli jsme navázat blízké a důvěrné vztahy, aby to nebylo je-

nom o tom „tady přijďte, vykonajte práci a běžte si zase po svém“. Byla to nabídka ke společné cestě.

Dříve jste ještě uváděla, že pro vás zejména sdílení příběhů bylo náročné. Z jakého důvodu?

Neřekla bych, že pro mě byly náročné ty příběhy, tak jsem to nemyslela. Pro mě byly náročné ty vztahové věci. Každý máme nějakou představu o tom, jak vypadá bezpečné prostředí, jak vypadá otevřený, důvěrný vztah, ale někdo vedle vás může mít zase jinou představu. To vyřikávání si se z těch věcí, rozdílnost toho všeho... Já jsem člověk, který se spíš kryje, schovává, jen tak se někomu neotevívá. A potom jsem zmatená, když je to příliš otevřené, takže tohle pro mě bylo strašně těžké. Potřebuji více času.

Film i představení Snowflakes v Jatkách78, vzniklé jako doplněk k Amerikánce, doprovází pestrá hudba. Pomáhala třeba i to navodit příjemnou atmosféru?

Ano, měli jsme tam živou hudbu. V představení Snowflakes s námi

hraje ještě Adonxs, Annabelle, Tomas Sean Pšenička, muzikanti, kteří když spustí ... Je pravda, že jsme si i pouštěli hudbu, při workshopech i při natáčení, protože Viktor už tak cca věděl, co bude ve filmu i ve Snowflakes. Při tom jsem vždycky cítila obrovské naladění, přes tu muziku. Nemám totiž ráda, když se věci moc okecávají.

Hrála jste například v souboru Národního divadla, v Městských divadlech pražských, nyní působíte hlavně v Činoherním klubu, kde vás mohou diváci aktuálně vidět v pěti představeních. Máte při hraní nějaký oblíbený typ postav?

Nemám. Za poslední roky jsem navíc opravdu šťastná za každou postavu, divadelní, filmovou, nebo jinou, kterou můžu hrát. Přijde mi, že jsou vždycky nějak na míru, ale jsou to také výzvy, kde můžu objevovat něco nového. Všechny mé aktuální postavy mám ráda.

Foto: Jan Kantor

Šmucler

Jsme hrdým partnerem filmového festivalu.

#SmuclerPodporuje Filmový festival

Jeden večer, dva německé filmy

Z Německa tentokrát vybíráme filmy Nakonec všichni zpíváme a Arthur & Diana. Stejně jako v neděli, i dnes je můžete vidět oba za cenu jednoho lístku. V projekci sekce Německé kino se nejprve představí krátkometrážní film Nakonec všichni zpíváme, režírovaný mnichovskou filmovou studentkou Katharinou Schnekenbühlou. V krátkém filmu se tři generace žen v prostředí plaveckého bazénu

postaví vlastnímu strachu. Filmové duo doplňuje roadmovie Arthur & Diana, ve kterém se sama režisérka filmu Sara Summa v autofikční roli vypraví starým autem z Berlína do Paříže na technickou kontrolu. Společnost jí dělá bratr (ztvárněný Sařiným skutečným bratrem Robinem Summou) a dvouletý syn. Hravý, výrazně stylizovaný film přijede na Finále doprovodit herec Robin Summa.

Nakonec všichni zpíváme + Arthur & Diana
24.9. 20:00 JoNáš, Měšťanská beseda

Romeo, Julie a ekologie

Po čtyřech letech od premiéry Krajiny ve stínu se Bohdan Sláma vrací se dvěma novými projekty. V únoru letošního roku představil drama Sucho, v němž se z venkova první poloviny dvacátého století přesunul na venkov současný. Vypráví o dvou znepřátelených rodinách, z nichž každá razí jiný typ zemědělství, potažmo jiný přístup k životu. Svěrázná variace na příběh Romea a Julie oživuje arche-

typální příběh aktuálním ekologickým motivem. Namísto přitakání jednomu či druhému názorovému proudu chce však ukázat, že krajina je naší společnou věcí a planeta Země jediným místem k životu. Projekci v Kinosále Měšťanské besedy doprovodí delegace ve složení producent Petr Oukropec, režisér Bohdan Sláma, herečka Magdalena Borová a herec Tom Sean Pšenička.

Sucho
24.9. 17:30 Kinosál, Měšťanská beseda

Česko: atraktivní filmová destinace

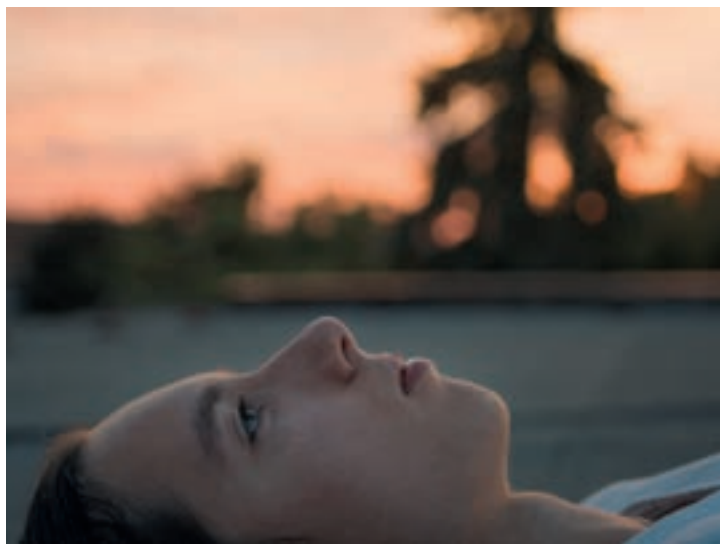
Festival Finále Plzeň do svého letošního programu v sekci České stopy zařadil 2 výjimečné snímky: Jeden život (One Life) a Bastard (The Promised Land), které se natáčely v České republice. Podílelo se na nich vedle řady českých dodavatelů a služeb i mnoho našich filmařů. A v obou hrály zásadní roli české lokace. Životopisný snímek o Siru Nicholasi Wintonovi Jeden život se natáčel v září a říjnu 2022 v Chomutově, Plzni, Veltrusích, Liberci, na Slapech a v Praze. České lokace tu plní dvojí roli. Jednak – díky tomu, že příběh se zčásti

skutečně odehrál v České republice, představovaly samy sebe, jako např. pražské Hlavní nádraží. Jiné pak „hrály“ další místa děje. Například liberecké vlakové nádraží hrálo liverpoolské a exteriér Petschkova paláce představoval londýnskou kancelář. Zahraniční produkce filmu Jeden život v hlavní roli s Anthonym Hopkinsem a v režii Jamese Hawese u nás utratila 96 milionů Kč. Bastard si pro scény na drsném dánském vřesovišti, ubytovně i impozantním sídle vybral lokace v Ralsku, u Zvánovického potoka, v Jaromě-

řicích a Libochovicích, kde se natáčelo v průběhu září 2022. České lokace tvoří zásadní součást děje a výrazně se podílejí na celkové vizuální stránce a působivé atmosféře filmu. Film v hlavní roli s Madsem Mikkelsenem a v režii Nikolaje Arcela byl nominován na Zlatého lva na loňském filmovém festivalu v Benátkách. V tomto případě dosáhla útrata zahraniční produkce v České republice 61 milionů Kč. Rozpočty zahraničních děl plynou až z 67 % do nefilmových odvětví (podle studie společnosti Olsberg-SPI, 2020). Jde například o stavebnictví, dopravu, textilní průmysl, IT služby, hotelnictví a gastronomii nebo řemesla – umělecké kovářství, truhlářství, sklářství, výrobu kostýmů, masek apod. Ročně se jedná o částky v řádech miliard korun a práci pro tisíce Čechů. Podle údajů Státního fondu kinematografie šlo před rokem 2019 o částku 3–5 miliard korun ročně. V roce 2019 se už jednalo o 9 miliard korun a v roce 2021 o téměř 12 miliard. Mezi projekty, které do ČR přinesly nejvyšší investice, patří například sci-fi seriál Foundation (Nadace)

od Apple TV+, jehož útrata je zatím kolem 3 miliard Kč a je zde předpoklad natáčení dalších řad. Za produkci seriálu The Wheel of Time s Rosamund Pike utratilo Amazon Studios již více než 5 miliard Kč. Dále film Netflixu The Gray Man s Ryanem Goslingem, za jehož pouhých 17 dní natáčení američtí filmaři utratili 750 milionů korun, Extraction II. stejného studia v režii Sama Hargreavea s Chrisem Hemsworthem, který si pořídil české služby a zboží za 1,6 miliardy korun nebo Nosferatu studia NBCUniversal s Bill Skarsgårdem, Willemem Dafoe a Lily-Rose Depp s útratou téměř 771 milionů korun. Na straně státu funguje s cílem podpořit svou činností příliv zahraničního kapitálu Czech Film Commission, které je oddělením Státního fondu kinematografie. CFCom byla za svou práci nominována na Global Production Award udílenou na festivalu v Cannes v kategorii Filmová komise roku 2024 a dále na cenu Vynikající filmová komise Mezinárodním sdružením lokačních manažerů, jejíž udílení proběhlo loni v Los Angeles.

Filmové tipy Ireny Hejdové z Deníku N

Křehký dokument Ta druhá, celovečerní debut Marie-Magdaleny Kochové, vypráví o takzvaných skleněných dětech, přehlížených sourozencích dětí s postižením. Režisérka vychází z osobních zkušeností dětství se sestrou s postižením

a citlivě a empaticky dokumentuje, jak nenápadně drásavé může být, vyrůstat ve stínu někoho jiného a přitom se potýkat také s vlastním dospíváním a trápeními. Nenápadně strhující zážitek.

Ta druhá

24. 9. 15:00 JoNáš, Městská beseda

Finále je můj Zahradníkův rok

Absolvent DAMU a rodák z Lito-myšle Petr Lněnička se poslední dobou zviditelnil rolí vyšetřovatele Jiřího Markoviče v seriálu Metoda Markovič: Hojer. Kromě toho ztvárnil také rozhlasového redaktora Jana Petránka v diváckém hitu letošního léta Vlny. Jaké otázky v něm vzbuzoval kontakt s reálnými osobnostmi, jež si zahrál? A v jakých dalších filmech, které Finále uvádí, ho můžete spatřit?

Když vás Jiří Mádl obsazoval do filmu Vlny, sehrál nějakou roli fakt, že v současnosti pracujete pro Český rozhlas?

Castig na Vlny probíhal v roce 2020, tři roky před začátkem natáčení. V té době jsem už pro radiožurnál pracoval, ale nejsem si jist, jestli to věděl Jirka. Musel byste se zeptat jeho. Kamerové zkoušky jsem dělal přímo na postavu Jana Petránka a mohl jsem si předem

přečíst celý scénář, což nebývá běžné. Stejně se postupovalo i během příprav Metody Markovič.

Čím je to dáno?

To záleží na rozhodnutí tvůrčího týmu. Výhodou je, že člověk hned získá povědomí o celém chystaném projektu. Může se připravit důkladněji než v případech, kdy má k dispozici pouze krátký úryvek textu, vytržený z kontextu. Ani to ale není vždy na škodu. Když znáte celý scénář, víc vás mrzí, pokud roli nakonec nedostanete. U Vln i Markoviče to v mém případě našťěstí vyšlo.

Jaký je Jiří Mádl jako režisér?

Na place působí Jirka hodně energicky. Je známo, jak se z povedených záběrů raduje. Jako by se v něm ozýval ten hokejista z minulosti. Současně byl na natáčení Vln perfektně připravený a sám má velké herecké zkušenosti,

takže moc dobře ví, jak se svými herci a herečkami pracovat. Nikdy nepředehrává, ale umí vytušit, co přesně má kdy říct. Člověk se pak cítí v bezpečí, nemusí se bát, že by šlápl vedle.

Dozvěděl jste se během čtení scénáře Vln o událostech srpna 1968 něco nového?

Věděl jsem, že součástí srpna 1968 byl boj o Československý rozhlas, ale příběh Redakce mezinárodního života, která je vedle Tomáše druhým hlavním hrdinou filmu, jsem podrobněji neznal. Během příprav a natáčení jsem byl v úzkém kontaktu s Jirkou Mádlem, který měl tehdejší dění dopodrobna zmapované. Dozvěděl jsem se od něj mnoho nových informací o samotné redakci i lidech, kteří v ní pracovali.

Jan Petránek zemřel v roce 2018, a během modelování jeho postavy jste byl tudíž odkázán na

sekundární zdroje. Byl to rozdíl oproti přípravám na roli Jiřího Markoviče?

Nemluvil jsem ani s panem Markovičem. S režisérem Pavlem Soukupem a scenáristou Tomášem Hruškou sice spolupracoval na scénáři, ale zemřel měsíc před začátkem kamerových zkoušek, takže se ani nedozvěděl, kdo ho bude hrát. Jana Petránka jsem měl na rozdíl od pana Markoviče v povědomí. Poté, co jsem roli dostal, dohledal jsem si mnohé další. Jirka ale nechtěl na plátně znovuoživit reálnou osobu. Všechno, co měl pan Petránek pro film znamenat, zanesl už do scénáře. Jeho přístup souvisí se zmíněnou kolektivní povahou rozhlasové redakce. Každý z nás tam byl jako jedna barvička. Museli jsme ladit dohromady.

Znamená to, že jste neměl odpovědnost vůči žijícím osobám. Bylo to pro vás herecky osvobozující?

Vůči dotyčným osobám ne, ale pan Markovič má rodinu, s níž jsem se scházel. Taková situace může být ještě složitější. A taky spoustu jeho někdejších kolegů je pořád naživu. Teď s nimi občas zajdu na pivo. S příbuznými pana Petránka jsem během natáčení Vln nemluvil. Po premiéře se mi ale ozval jeho syn, s nímž se určitě chci sejít.

Jaké rozdíly či podobnosti tedy spatřujete v nastudování role Jana Petránka a Jiřího Markoviče?

Markovičovi jsem musel věnovat mnohem více času i energie, což samozřejmě vyplývá z rozsahu té role. Dostal jsem se k většímu množství materiálů, mluvil jsem s více lidmi. Bylo zapotřebí pochopit myšlení vyšetřovatele a hlouběji se ponořit do problémů, které řešil. V obou případech jsem si ale kladl otázku, co mi hrdinové prožívali a čemu museli čelit. V souvislosti s historickými událostmi, jejichž součástí se pan Petránek stal, byly takové otázky obzvlášť závažné.

Zmínili byste otázku, která se k vám během natáčení Vln nejčastěji vracela?

Jak bych se sám choval, kdybych se ocitl ve stejné situaci jako redakce rozhlasu nebo hlavní hrdina. Uměl bych se rozhodnout správně? Nemusíme se ani vracet do šedesátých let, stačí se dnes podívat na Ukrajinu. Kdyby k něčemu podobnému došlo u nás, šel by člověk bránit vlast, nebo by zdrhnul? Anebo v menším měřítku: když se člověk ocitne třeba u autonehody, bude schopen pohotově zareagovat, podat pomocnou ruku, nebo zůstane paralyzován šokem? Otázek podobného typu je mnoho a nezbyvá než doufat, že se nedostanu do situace, kdy na ně zjistím odpověď. V opačném případě si přát, že se dokážu zachovat správně.

A vaše otázky k Markovičovi?

Metoda Markovič podle mě tematizuje jiný druh slabosti a zla. Byl bych schopen mluvit s někým, kdo spáchal něco tak hrozného jako je vražda? Na příkladu Jiřího Markoviče vidíme, že jde o dobrou cestu k poznání, ne každý však dokáže stanout tvář v tvář tak šílenému případu.

Kromě dvou projektů, o nichž jsme zatím hovořili, hrajete ve také filmu Zahradníkův rok, který natočil Jiří Havelka. Oba jste divadelníci, šlo o vaši první spolupráci?

S Jirkou Havelkou se známe už od školy, ale nikdy dřív jsme spolu nepracovali. Jednoho dne mi zavolaal a nabídl roli právníka ve svém novém filmu. Nestává se mi často, že by mě někdo oslovil takhle napřímo, a Jirkovu práci mám rád, takže mi jeho zájem udělal velkou radost. Navíc se mi moc líbil i scénář k Zahradníkův roku. Když jsem ho dočetl, zeptal jsem se, kdo bude hrát toho zahradníka. Řekl jsem, že v něm vidím Oldřicha Kaisera. A Jirka řekl: „Ano, bude to on.“

Ten film je ve výsledku méně komediální, než by člověk na základě předchozí tvorby Jiřího Havelky a propagace možná čekal...

Možná je místy smutný, ale také plný naděje. A na to, že pojednává o člověku, který čelí velkému bezpráví a zlu, nabízí i nějaké ty humorné momenty. Má role v Zahradníkův roce je opravdu malá, o to víc jsem si jej ale mohl užít jako divák. A moc se mi líbil.

Aby toho nebylo málo, Finále uvádí ještě další dva projekty,

v nichž hrajete. Jedním z nich je televizní film Jiřího Svobody Cesta do tmy a tím druhým...

Smetana od Marka Najbrta. (smích) Filmů a seriálů jsem v životě natočil celkem málo, a teď to vypadá, že se všechny sešly na jednom festivalu. Před dvěma roky jsem zaséval a teď sklízím. Finále Plzeň je takový můj zahradníkův rok. Je to legrace. I když musím dodat, že v Cestě do tmy mám jen hodně malou roli a ve Smetanovi ještě menší. Zatím jsem ten film neviděl, takže ani nevím, jestli mě náhodou nevystříhli.

Jedná se tedy jen o shodu okolností? Platí, že váš osobní a pra-

covní život jsou v rovnováze, jak jste nedávno uvedl v jednom rozhovoru?

Jak v poslední době stoupl mediální zájem o mou osobu, kolegové by mohli mít pocit, že jdu z filmu do filmu. Ale tak to není. Od dokončení Vln jsem nic většího netočil. Mám v současné době krásnou a opravdu velkou příležitost v rozhlase, přesněji v rozhlasové hře, dále namlouvání upoutávek, v rozhlase i v televizi, práci v divadle a za sebou dvě velké příležitosti dabingové. Tedy je to příjemně pestré. To prohlášení o rovnováze stále platí.

Odpadové hospodářství

Výroba alternativních paliv

Kontejnerový svoz a recyklace

Do Ameriky? Do kina.

Amerikánka

24.9. 17:00 Velký sál, Měšťanská beseda

Režisér Viktor Tauš adaptoval pro film úspěšnou divadelní inscenaci Amerikánka, pojednávající o dvou holčičkách z dětského domova, které sní o tom, že jednou z toho ošklivého světa vypadnou a pojedou za tátou. Za tátou do Ameriky, té nejsvobodnější země, kde budou svobodné taky. Film má velice podmanivou a barevnou vizuální podobu, kterou režisér skvěle zachycuje dětství i jeho konec, sny, noční můry, touhy i uniklé vzdušné zámky. V hlavní roli se představí herečky Klára Kitto, Julie Šoucová a Pavla Beretová, herecký ansámbl doplňuje i Lucie Žáčková, Klára Melišková, Tomas Sean Pšenička či Magdaléna Borová. Ve filmové delegaci, uvádějící film na jeho předpremiéře, nebude chybět režisér snímku Viktor Tauš.

Hongkong potkává Balkán v Čechách

Spolupráce mezi festivalem Finále Plzeň a „Sutnarkou“ (Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara ZČU) pokračuje i letos sérií dvojprogramů. Dnes večer máte příležitost navštívit poslední projekci z cyklu. Čeká vás krátkometrážní animák Keep Out, který na Sutnarce natočila hongkongská studentka Tan Lui Chan. Je libo dystopickou satiru o závislosti

na sociálních sítích? Máte ji mít! Následovat bude vypečená balkánská komedie Spolu na věky, premiérově uvedená v hlavní soutěži prestižního festivalu Tallinn Black Nights. Snímek o jedné (ne) vydařené svatbě napsal a zrežisoval černohorský krajan a absolvent pražské FAMU Ivan Marinović. Po projekci vaše případné dotazy zodpoví zvukař filmu Jiří Klenka.

Spolu na věky + Sutnarka uvádí: Keep Out

24.9. 20:30 Kinosál, Měšťanská beseda

Zorganizovat filmový festival není jen tak

Exkluzivní předpremiéru má v úterý na Finále nový televizní film Tomáše Bařiny, režiséra komediálních filmů Bobule a Román pro muže. Kotrmelce pana herce jsou také komedie, tentokrát o nadšených studentech, kteří se pokoušejí ve svém rodném městě zorganizovat regionální filmový festival. Hlavní hvězdou má být herec Bořivoj Vojan (ztvárněný Tomášem Töpferem), ten jim však organizaci

zkomplikuje už před začátkem akce, když si cestou na festival naráží žebra, studentští organizátoři navíc neodpovídají Vojanovým vysokým očekáváním. Do filmu podle scénáře Marka Epsteina režisér v rolích ambiciózních studentů obsadil Zdeňka Piškulu a Simonu Lewandovskou, kteří snímek na premiéru v Plzni společně s Tomášem Bařinou doprovodí.

Kotrmelce pana herce

24.9. 18:00 Divadlo Dialog

Hospodský kvíz v Družbě

Nejen filmy je člověk na festivalu živ. Po loňské návštěvě lovců z oblíbené soutěže televize Nova si můžete i letos porovnat své znalosti s ostatními. Tentokrát prostřednictvím hospodského kvízu, který pro Finále připravil Studentský filmový klub. Kdy a kde se celá akce odehraje? Od sedmi hodin večerních v Univerzitní kavárně Družba, která se nachází na

rohu Sedláčkovy a Riegerovy ulice, v docházkové vzdálenosti od Měšťanské besedy. Zúčastnit se může kdokoli, zápisné je zdarma. Stačí předem registrovat svůj tým přes webové stránky Finále. A co můžete vyhrát? Prohlídku plzeňského pivovaru a večeři v tamní Hospodě Na Spilce, kde o tankovou dvacítku není nikdy nouze.

Průběh a Finále Plzeňského kvízu

18:45 Družba 24/9 2024

filmový pub quiz

Hospodský kvíz v režii Studentského filmového klubu
24.9. 19:00 Univerzitní kavárna Družba

Její tělo podruhé

Nestihli jste nedělní projekci filmu *Její tělo*, který se letos uchází o Zlatého ledňáčka v soutěži celovečerních hraných nebo animovaných filmů? Žádný strach, dnes večer máte šanci svůj rest dohnat. Hraný debut Natálie Císařovské se ohlíží za životem vrcholové sportovkyně Andrey Absolonové, která excelovala ve skocích do vody, dokud její kariéru neukončil vážný úraz v pouhých třidvaceti letech. Dny její slávy tím ale neskončily. Následně se totiž proslavila jako pornohvězda pod pseudonymem Lea De Mae. Přestože Finále uvádí verzi filmu nepřístupnou do 18 let, která se od méně názorné varianty liší několikavteřinovým záběrem penetrace, sexuálně explicitních scén se bát nemusíte. Zkušená dokumentaristka Císařovská zvolila maximálně citlivý přístup a namísto skandálních detailů se zaměřila na vztah protagonistky k vlastnímu tělu.

Její tělo
24.9. 20:00 Divadlo Dialog

Po Suchu následuje Konec světa

Konec světa je po Suchu druhým režijním počinem Bohdana Slámy, který letos vstupuje do českých kin. Jeho stěžejní část se odehrává během léta roku 1968, protože se těžko vyhne srovnání s Vlnami Jiřího Mádl. Přitom jde o docela jiný typ historického filmu. Namísto „velkých dějin“ sleduje někdejší události očima devítiletého chlapce Tondy, který musí nemocen zůstat na chatě s dědou, zatímco jeho rodina odjela na dovolenou do Francie. Ivan Arsenjev, který během psaní scénáře *Konce světa* přiznal čerpal také z vlastních zážitků, vypráví příběh jako volné pásmo vzpomínek na dětství. Večerní projekci ve Velkém sále Měšťanské besedy doprovodí delegace ve složení režisér Bohdan Sláma, herec Miroslav Krobot, střiháč Jan Daňhel, herečka Magdalena Borová, scénograf Jan Vlasák a představitel Tondy Vojta Veverka.

Konec světa
24.9. 20:30 Velký sál, Měšťanská beseda

Je na čem stavět

metr@stav

VODA V AFRICE

24. ZÁŘÍ OD 15:00 HOD.
VE VELKÉM SÁLE

Mokrý tank (Rudé moře/Egypt) – Jen pár kilometrů od letoviska Hurghada vytvořila místní vláda nový potápěčský spot, a to údajně ve snaze odlehčit korálovým útesům. Vyhození několika kusů vysloužilé techniky vytvořilo dozajista zajímavou lokalitu a nezbývá než doufat, že těžké stroje byly před ponořením zbaveny všeho, co by mohlo křehký podmořský ekosystém poškodit.

Věčný odkaz prezidenta

Co se vám vybaví, když se řekne Havel? Čím vším se může jeden člověk stát pro celý národ? Nahlédněte do posledních osmi let života Václava Havla, v nichž už se tolik nepotýká s politikou, jako spíš s chřadnoucím zdravím. Režisér Petr Jančárek, který za své novinářské humanitární mise získal Cenu Ferdinanda Peroutky, využil přístupu k dosud nezveřejněným materiálům a ve svém dokumentu připomíná Havlovu jedinečnou personu, stejně jako jeho boj se závislostmi a s očekáváním společnosti... Tady Havel, slyšíte mě? A opravdu – slyšíme? Mají nám dnes jeho myšlenky stále co říct? Dokumentární snímek také ssoutěží na letošním Finále o cenu Zlatého Ledňáčka.

Tady Havel, slyšíte mě?

24. 9. 17:00 JoNáš, Měšťanská beseda

TIP

Redakce Finále

Šéfredaktorka:
Hana Nikodemová

Redaktoři:
Kristýna Jandová
Jan Bergl

Fotografie:
Finále fototým

Sazba:
Petr Růžek

Grafický návrh:
Jaroslav Mašek

Korektura:
Hana Mašková